

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 15^{ης} ΜΑΪΟΥ 1947

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΛΙΤΣΟΥΝΑΚΗ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΑΓΓΕΛΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ ΕΤΑΙΡΟΥ

Ὁ **Πρόεδρος** ἀνακοινεῖ τὸν θάνατον τοῦ ξένου ἐταίρου τῆς Ἀκαδημίας Charles Diehl ἐξαίρων καταλλήλως τὸ ἔργον καὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀποθανόντος.

ΕΙΔΙΚΑΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ὁ κ. **Γ. Ἰωακείμογλου** παρουσίασε τὸ βιβλίον τοῦ κ. Θ. Βαρούνη : «*Σύγχρονος ἀνόργανος χημεία*» (Μέρος Α΄. Ἀμέταλλα στοιχεῖα, τόμ. Α΄., Ἀθῆναι 1944) διὰ τῶν ἐξῆς :

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τὸ σύγγραμμα τοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Μετοοβίῳ Πολυτεχνείῳ κ. Θεοδώρου Βαρούνη «*Σύγχρονος Ἀνόργανος Χημεία, Μέρος πρῶτον, Ἀμέταλλα στοιχεῖα, τόμος Α΄.*».

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τούτου εἶναι ἄξιος συγχαρητηρίων, διότι κατὰ τὰ ἔτη τῆς δουλείας, παρὰ τὰς μεγάλας δυσχερείας, κατώρθωσε νὰ ἐκδώσῃ ἐν ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα πληροῦν πράγματι κενὸν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ βιβλιογραφίᾳ. Δὲν ἐπιτόγη ἀπὸ τὰς μεγάλας δυσχερείας αἵτινες προήρχοντο ἀπὸ τὸν πληθωρισμὸν, τὰς ὑπερβολικὰς ἀπαιτήσεις τῶν τυπογράφων, τὴν ἔλλειψιν χάρτου, φωτὸς κτλ. Ἄν ἀναλογισθῶμεν ποῖα εἶναι αἱ δυσχερεῖαι ἐκδόσεως ἑνὸς ἐπιστημονικοῦ συγγράμματος καὶ σήμερον ἀκόμη, λαμβάνομεν μίαν ἰδέαν πόσον μεγαλύτερα ἦσαν αἱ δυσχερεῖαι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς κατοχῆς.

Τὰ μέγρι τοῦδε ἐκδοθέντα Ἑλληνικὰ συγγράμματα ἀνοργάνου χημείας ἦσαν μᾶλλον συνοπτικὰ καὶ ἐπαρκῆ διὰ τοὺς ἔχοντας τὴν χημείαν ὡς βοηθητικὴν ἐπιστήμην, (ιατροὺς κτλ.). Οἱ χημικοὶ ἦσαν ὑποχρεωμένοι, προκειμένου νὰ καταγίνουσαν βαθύτερον μὲ τὴν ἐπιστήμην των, νὰ ἀνατρέξουν εἰς τὴν ξένην βιβλιογραφίαν.

Ὁ συγγραφεὺς μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς Χημείας προ-

γματεύεται περί τῶν ἀτόμων καὶ μορίων καὶ τῆς διαιρέσεως τῶν στοιχείων. Ἔπονται τὰ περί ὀξυγόνου, ὑδρογόνου, ὕδατος ὄζοντος καὶ ὑπεροξειδίου τοῦ ὑδρογόνου κεφάλαια. Ὁ συγγραφεὺς ἐπανερχεται εἰς θέμα τῆς Γενικῆς χημείας καὶ πραγματεύεται κατωτέρω τὰ περί χημικῶν ἀντιδράσεων. Ἀκολουθοῦν τὰ περί ἀλογόνων κεφάλαια. Ἐκεῖ γίνεται λόγος καὶ περί τῶν ὀξέων, βάσεων καὶ ἀλάτων. Τὰ ἐπόμενα κεφάλαια ἀφοροῦν εἰς τὴν μηχανικὴν θεωρίαν τῆς θερμοτήτος, τὴν ὁσμωτικὴν πίεσιν, τὸν προσδιορισμὸν τῶν μοριακῶν καὶ ἀτομικῶν βαρῶν, τὴν θεωρίαν τῆς ἠλεκτρολυτικῆς διασπάσεως κτλ. Περαιτέρω συμπληροῦνται τὰ περί χημικῶν ἀντιδράσεων. Ἔπονται τὰ περί θείου, σεληνίου καὶ τελλουρίου κεφάλαια. Περαιτέρω γίνεται λόγος περί τῆς ἰσορροπίας ἐκ στερεῶν διαλυτῶν οὐσιῶν καὶ διαλυμάτων, τοῦ κανόνος τῶν φάσεων, τοῦ ἄζωτου, τῶν ἐνώσεων αὐτοῦ καὶ τῶν ἐγγενῶν ἀερίων.

Εἰς τὸ τελευταῖον κεφάλαιον ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται τοὺς νόμους τοῦ χημικοῦ ἰσορροποῦ (καταλυτικῆς δράσεως, κινητικῆς θεωρίας καὶ χημικῶν δράσεων, ἀρχῆς τοῦ Le Chatelier κτλ.).

Αὐτὸ εἰς γενικὰς γραμμὰς εἶναι τὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου τοῦ συναδέλφου κ. Βαρούνη. Τὸ ὅτι εἰς τὰ θέματα τῆς Γενικῆς Χημείας ἀκολουθοῦν τὰ εἰδικὰ κεφάλαια περί τῶν διαφόρων στοιχείων καὶ ἐνώσεων αὐτῶν εἶναι ἀπὸ διδακτικῆς ἀπόψεως λίαν σκόπιμον.

Τὸ βιβλίον διακρίνει ἀκριβεία καὶ σαφήνεια. Ἐπιφυλάξεις θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἔχη ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἐπιστημονικοὺς ὄρους. Οὕτω π.χ. γίνεται λόγος περί ἠλεκτρολυτικῆς ἀφεταιριώσεως, ἐνῶ ἄλλοι συγγραφεῖς, καθὼς καὶ ἡμεῖς, γράφουν «ἠλεκτρολυτικὴ διάσπασις».

Ἐκαστος συγγραφεὺς μεταχειρίζεται τοὺς ὄρους τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ὡς τοὺς πλέον καταλλήλους. Ἐν τούτοις δεόν νὰ τονισθῇ ὅτι ὁ καταλληλότερος ὄρος θὰ εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται πάντες οἱ συγγραφεῖς. Ἡ διδασκαλία τῶν φοιτητῶν δυσχεραίνεται μεγάλως ἐκ τοῦ ὅτι ἕκαστος συγγραφεὺς ἔχει τοὺς ὄρους τῆς προτιμήσεώς του. Ἡ ἡμετέρα Ἀκαδημία δεόν νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐργασίαν τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἐπιστημονικῶν ὄρων. Τὸ ἔργον τοῦτο, τὴν σημασίαν τοῦ ὁποίου ἐτόνισεν ἐπανειλημένως ὁ ἀείμνηστος Δημήτριος Αἰγινήτης ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ, προχωρεῖ λίαν βραδέως.

Τὰ ἀνωτέρω δὲν ἀποτελοῦν δυσμενῆ κριτικὴν τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Βαρούνη. Εὐχόμεθα νὰ δυνηθῇ ὁ συγγραφεὺς νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του μὲ τὰ ὑπολειπόμενα κεφάλαια τῆς Ἀνοργάνου Χημείας καὶ νὰ προσθέσῃ ἐκτενὲς εὑρετήριον τῶν ὀνομάτων καὶ ἐπιστημονικῶν ὄρων. Τοιοῦτοτρόπως θὰ πλουτίσῃ τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιογραφίαν μὲ ἓν σπουδαιότατον σύγγραμμα.

Ὁ κ. **Στ. Δυκούδης** παρουσιάζων τὸ βιβλίον τοῦ κ. Δ. Καλογεροπούλου: «Ὁ Κανάρης», Ἀθήναι 1946, εἶπε τὰ ἑξῆς:

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω πρὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, μελέτημα τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς κυρίου *Λιονυσίου Π. Καλογεροπούλου*, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Κανάρης», τοῦ ὁποίου πονήματος θεωρῶ τὴν ἀξίαν ἐν ἀντιστρόφῳ λόγῳ πρὸς τὸν ὄγκον του.

Λέγω δὲ τοῦτο, διότι παρὰ τὸ ὀλιγοσέλιδόν του, ἀποτελεῖ,— ἅς μοῦ ἐπιτραπῇ δὲ τοιαύτη ἴσως μὴ πρέπουσα ἔκφρασις, ἐφ' ὅσον δὲν ἔξευρίσκω τὴν πρέπουσαν — αὐτόχρημα «*τυφλοσύρτην*» διὰ πάντα προτιθέμενον νὰ ἱστορήσῃ τὴν μεγίστην αὐτὴν μορφήν, τὸν *Ναυμάχον* τοῦ Ἀγῶνος καὶ κατόπιν τὸν *Πολιτικὸν* καὶ τὸν *Ἰδιώτην*. Τοῦτο δέ, διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

Πρῶτον, διότι, αἱ ἐν τῷ φυλλαδίῳ εἰδήσεις, συνοπτικώταται μέχρι ὑπερβολῆς οὔσαι, θὰ ἠδύναντο νὰ χρησιμοποιηθῶσι καὶ ὡς *ἐπικεφαλίδες τῶν κεφαλαίων*, τοιαύτης τινὸς συγγραφῆς.

Δεύτερον, διότι τοῦ μελετήματος προτάσσεται ἀρτία βιβλιογραφία, διὰ πᾶν τὸ ὡς πρὸς τὸν στολοκαύστην γραφέν Οὐδένα δὲ λανθάνει ὅτι καλὴ βιβλιογραφία ἀποτελεῖ *δαμιλῆ συγκομιδὴν εἰδήσεων*, ἢ γνῶσις τῶν πηγῶν τῶν ὁποίων καὶ ἡ καλὴ αὐτῶν χρῆσις, εὐχερέστατα ἀναδεικνύει Ἱστορικούς.

Τρίτον, διότι παρέχει σαφεῖς ἐνδείξεις, ὡς πρὸς τοῦ Ἑρωτος τὴν καταγωγὴν.

Κατ' αὐτόν, τινὲς τὸν Κανάρη ἐξ Ἑπείρου, κατὰ παραδόσεις μὴ ἐπιβεβαιουμένας ἀπὸ πηγῶν εὐρέθησαν κατὰ τὰς αὐτὰς παραδόσεις εἰς Γένουαν, τοῦθ' ὅπερ ὅμως σαφῶς καὶ ἀπὸ πηγῶν προκύπτει.

Ἐκείνων δὲ τινες, καὶ μετηνάστευσαν εἰς Κορσικὴν. Πέντε ἐπισήμων Κανάρη τῆς Κορσικῆς ποιεῖται μνείαν ὁ κ. Καλογερόπουλος, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ υἱοῦ Πέτρου *Κωνσταντίνου*, οὗτινος ἀπὸ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς Χιογενουησιᾶς Ἀγγελέτης *Δομενίκου Γαριβάλδη*, εἶναι ὁ *Πυρπολητὴς* κατ' εὐθειαν γραμμὴν ἀπόγονος, διὰ κλάδου μεταναστεύσαντος εἰς Ψαρά, τὸν ΙΖ' αἰῶνα.

Εἶχον δὲ καὶ οἰκόσημον οἱ Κανάρη τῆς Κορσικῆς, τὸ ὁποῖον ἐπέμεινεν ὁ Ὅθων ν' ἀντικατασταθῆ δι' ἄλλου, φέροντος τὴν ρῆσιν «*πρήσω στόλον*» ὑπὸ σύμπλεγμα τριῶν ἀγκυρῶν καὶ τοῦ Βασιλικοῦ στέματος. Ὁμολογῶ ὅτι εἶχον δυσπιστήσει ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο, Ἀγαπητοί μου συνάδελφοι. Ὅμως ὁ ναύαρχος κ. Γεώργιος Μ. Χόρος, μὲ ἐπληροφόρησεν, ὅτι φίλος του, ἀπόγονος τοῦ ναυμάχου ἀπὸ τοῦ υἱοῦ του Θρασυβούλου, κατεῖχε σημαίαν τοῦ πυρπολητοῦ, φέρουσαν τὸ οἰκόσημον ὡς τὸ εἶχεν ἀπαιτήσῃ ὁ Ὅθων, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Κανάρης ἀνελλιπῶς ἀνήρτα, ὡς ἐπιθεωρητῆς μὲν τοῦ στόλου, εἰς τὸ «ἐπίμηλον τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ» τοῦ ὁ ἐπεθεώρει πλοίου, ὡς ἰδιώτης δὲ κατόπιν, ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κυψέλης σωζομένου ἔτι οἰκίσκου του, κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν, καὶ ἐπίσημον ἑορτήν. Τὴν σημαίαν αὐτὴν εὐηρεστήθη νὰ μοι δανείσῃ, διὰ τὴν ὥραν ταύτην, ὁ προμνησθεὶς κύριος Κανάρης. Καὶ μετ' εὐλόγου συγκινήσεως τὴν ἀποδιπλῶ πρὸ τοῦ ἀκροατηρίου, πρὸς ἐπίδειξίν της. [Χειροκροτήματα πρὸς τὴν σημαίαν Του].

Τέταρτον, διότι τὸ μελέτημα καθιστᾷ γνωστήν, τὸ πρῶτον ἤδη καὶ ἀπὸ ἀνεκδότου χειρογράφου τοῦ 1807 *δρᾶσιν τοῦ Κανάρη καὶ ἐν Δευκάδι*, στραφεῖσαν κατὰ τοῦ Ἁλῆ Πασᾶ, ὅστις ἐπολιόρκει τὴν νῆσον.

Δύο παρατηρήσεις μου, θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἔλειπον :

Πρώτη, ὅτι ἀφήκεν ἄπρακτον τὴν εὐκαιρίαν του ταύτην, δι' ἧς θὰ ἠδύνατο νὰ μνημονεύσῃ τοῦ καλογήρου Ἰωάσαφ Νικολάρα, τοῦ ἀνδρείου, ἀγαπητοῦ καὶ πολυτίμου συμπολεμιστοῦ τοῦ Κανάρη.

Δευτέρα, ὅτι ἐξέλεξεν ὡς προμετωπίδα τοῦ μελετήματός του, βιαστικούς στίχους, πού εἶχαν, κατὰ τὴν ἀναρμοδίαν μετριότητά μου, σίγουρα δραπετεύσει ἀπαράτηρητοι, ἀπὸ τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου τὸν ὑψηλὸν οἶστρον.

Πάντως ὁ κ. Καλογερόπουλος ἀπὸ τὸ ἐξ ὑπερδιακοσίων δημοσιευμάτων μωσαϊκόν του — δημοσιευμάτων *ιστορικῶν*, *θεοσοφικῶν*, *ἀποκρυφολογικῶν* καὶ ἄλλων, πρὸ πάντων δὲ *βιβλιογραφικῶν*, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἰδιαιτέρως προσατενίζω τὰ ὡς πρὸς τὴν *Εὐβοίαν*, τὰς *Θεσσαλικὰς Σποράδας* καὶ τὴν *Κέρκυραν* — προσέθηκε μίαν ἀξιόλογον ψηφίδα, μὲ τὸ ὃ παρουσίασα μελέτημά του.

Τοῦ εὐχομαι νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον του, ἰδιαίτατα τὸ βιβλιογραφικόν. Ἄχαρι ἀληθῶς ἔργον, δεινοῦ «κορντόν-μπλέ» μαγείρου, κοπιῶντος διὰ ξένα στόματα καὶ ὑπὲρ ἄλλοτριῶν στομάχων.

Ὁ κ. **Σ. Κουγέας** εἶπε τὰ ἐξῆς καταθέτων τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ν. Μαυροῦ : *«Βυζαντινά - Μεταβυζαντινά»*, τόμ. Α', Μέρο. 1^{ον}, Νέα Ὑόρκη 1946.

Εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας ἔγινε γνωστὸν καὶ αἰσθητὸν τὸ στοργικὸν ἐνδιαφέρον πού ἔδειξαν οἱ ὁμογενεῖς τῆς Ἀμερικῆς διὰ τὴν κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδίως ἔτη δεινοπαθοῦσαν Ἑλλάδα, τὴν χώραν τῆς γεννήσεως ἢ τῆς καταγωγῆς των, ἢ δὲ προσπάθειά των νὰ βοηθήσουν καὶ νὰ ἀνακουφίσουν αὐτὴν δοκιμαζομένην ἐξεδηλώθη κατὰ πολλοὺς καὶ εὐεργετικούς τρόπους. Ὑστερα ἀπὸ τὴν συστηματικὴν ὀργάνωσιν καὶ φροντίδα διὰ τὴν περίθαλψιν καὶ τὴν οἰκονομικὴν ἀρωγὴν τοῦ πάσχοντος Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ διὰ τὴν διαφώτισιν τῆς Ἀμερικανικῆς Κοινῆς γνώμης περὶ τῶν ἐθνικῶν δικαίων τῆς Ἑλλάδος, ἐκδηλοῦται ἐσχάτως καὶ σοβαρὰ ὁμαδικὴ ἐνέργεια διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν Ἑλληνο-Ἀμερικανικῶν πνευματικῶν σχέσεων, προοριζομένη νὰ ἀναζωογονήσῃ παλαιὰς τινὰς καὶ μεμονωμένας εἰς τὸν τομέα τοῦτον ἐνεργείας καὶ νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς μεταξὺ τῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἑλληνικῶν φιλολογικῶν κύκλων ἐθνικούς δεσμούς.

Ἰδρῦθη ἐσχάτως ἐν Ἀμερικῇ «Ἐταιρία πρὸς προαγωγὴν τῶν Βυζαντινῶν καὶ Νεοελληνικῶν Σπουδῶν», ἣτις ἔχει ὡς σκοπὸν νὰ προαγάγῃ καὶ ἐνισχύσῃ τὴν ἐπιστημονικὴν μελέτην τῆς γλώσσης, τῆς φιλολογίας, τῆς τέχνης, τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Βυζαντινοῦ καὶ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ στενοτέρας πνευματικὰς σχέσεις μεταξὺ τοῦ διανοουμένου κόσμου καὶ τῶν εἰδικῶς εἰς τὰς σπουδὰς αὐτὰς ἀσχολουμένων εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. Ἡ δὲ ἐπιτυχία τοῦ ἀνωτέρω σκοποῦ θὰ ἐπιδιωχθῇ διὰ τῆς ἐκδόσεως σχετικῶν βιβλίων καὶ πραγματειῶν, διὰ τῆς προκηρύξεως διαγωνισμῶν ἐπὶ ἀνα-

λόγων θεμάτων, διὰ τῆς παροχῆς ὑποτροφῶν διὰ σχετικὰς σπουδὰς καὶ μελέτας εἷς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, διὰ τῆς διοργανώσεως διαλέξεων καὶ ὁμιλιῶν, πρωτίστως δὲ διὰ τῆς ἐκδόσεως εἰδικοῦ περιοδικοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν πρῶτον τόμον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω σήμερον εἰς τὴν Ἀκαδημίαν.

Τὸ περιοδικὸν ἔχει τίτλον «Βυζαντινὰ – Μεταβυζαντινὰ», δημοσιεύονται δὲ εἰς αὐτὸ ἐπιστημονικαὶ πραγματεῖαι εἰς Ἀγγλικήν, Γαλλικὴν καὶ Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ὁ πρῶτος αὐτὸς τόμος εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὴν Βελγικὴν Βυζαντινολογικὴν Σχολὴν τὴν ἐκπροσωπούμενην ἀπὸ τὸν H. Grégoire καὶ τὸν συνεργάτην του Ἐρνέστον Honigsmann, οἵτινες προσφυγόντες κατὰ τὰ ἔτη τοῦ τελευταίου πολέμου εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὄχι μόνον μετεφύτευσαν ἐκεῖ τὰ ἐπιστημονικὰ τῶν ιδρύματα καὶ τὰ περιοδικά, ὅπως π.χ. τὸ «Institut de Philologie et d'Histoire Orientales et Slaves» καὶ τὸ «Βυζάντιον», ἀλλὰ ἴδρυσαν καὶ νέα, ὅπως τὴν «École libre des Hautes Études» τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅπου θεραπεύονται καὶ αἱ Βυζαντινὰ καὶ Νεοελληνικὰ Σπουδαὶ δι' ἀναλόγων ἐδρῶν.

Ὁ περιορισμένος χρόνος τῶν 5' δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ κάμω ἀνάλυσιν τῶν εἰς τὸν τόμον τοῦτον περιεχομένων. Ἀναφέρω μόνον ὅτι πλὴν τῶν βιογραφικῶν εἰδήσεων περὶ τῶν δύο ἐπιφανῶν Βυζαντινολόγων, εἰς οὓς ἀφιεροῦται ὁ τόμος, περιέχει εἴκοσι πραγματείας, ἀναγομένας εἰς τὴν ἑλληνικὴν λαογραφίαν, τὴν γλωσσολογίαν, τὸ δίκαιον, τὴν ἱστορίαν, τὴν γεωγραφίαν, τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης, μὲ συγγραφεῖς ἐπιφανεῖς βυζαντινολόγους καὶ νεοελληνιστάς, Ἀγγλοὺς, Ἀμερικανούς, Βέλγους, Γάλλους, Ἑλβετούς, Ἕλληνας, Τσέχους καὶ τοὺς Ρώσους Vasiliev καὶ Bernadsky, οἵτινες διωγμένοι ἀπὸ τοὺς Μπολσεβίκους ἔχουν ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἐταιρία καὶ Περιοδικὸν ἔχουν τὴν ἔδραν τῶν εἰς Νέαν Ὑόρκην. Ἡ Ἐταιρία προεδρευομένη ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸν καθηγητὴν καὶ νῦν συνδιευθυντὴν τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀμερικανικῆς Σχολῆς Κλασσικῶν Σπουδῶν κ. Δαβὶδ Robinson, ἔχει ἐπίτιμον πρόεδρον τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς Κον Ἀθηνάγορον καὶ τὸ Διοικητικὸν αὐτῆς Συμβούλιον ἀποτελεῖται ἀπὸ ὁμογενεῖς ἐπιστήμονας πὺ τιμοῦν τὴν ἑλληνικὴν τῶν καταγωγὴν ὡς καθηγηταὶ εἰς διάφορα Ἀμερικανικὰ Πανεπιστήμια. Ἀλλὰ τὸν δημιουργικὸν παράγοντα καὶ αὐτόχρονα τὴν ψυχὴν ἐταιρίας καὶ περιοδικοῦ ἀποτελεῖ ὁ διακεκριμένος Δωδεκανήσιος λόγιος καὶ πατριώτης κ. Νικ. Μαυρῆς, ὅστις σπουδάσας τὴν ἰατρικὴν, ἀσχολεῖται ἀπὸ πολλοῦ μὲ φιλολογικὰς ἐργασίας. ἔξεδωκεν πρὸ δεκαετίας εἰς τρεῖς τόμους τὸ ἱστορικὸν Ἀρχεῖον τῆς γενετήρας αὐτοῦ νήσου Κάσου καὶ πρὸ εικοσαετίας τὴν Δωδεκανησιακὴν Λύραν, ἧτοι Συλλογὴν τῆς δημῶδους ποιήσεως καὶ μουσικῆς τῆς νήσου Κάσου καὶ τὰ Αἰγυπτιακὰ Δημοτικὰ τραγούδια ἑλληνι-

στὶ καὶ γαλλιστὶ καὶ εἶναι τῶρα καθηγητὴς τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας καὶ Λαογραφίας τοῦ ἐν Ν. Ὑόρκη Γαλλικοῦ Πανεπιστημίου. Διαθέτων δὲ τὴν δραστηριότητά του καὶ τὰ χρήματά του ὑπὲρ ἐθνικῶν πάντοτε σκοπῶν, ἀποτελεῖ ἐξέχουσαν φυσιογνωμίαν μεταξύ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ διευθυντὴς καὶ ὁ ἐκδότης τοῦ νέου περιοδικοῦ.

Εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ Ἑλλάς εἰσέρχεται εἰς νέαν περίοδον ζωῆς μὲ τὰς ἐλπιδοφόρους Ἑλληνο-Ἀμερικανικὰς σχέσεις, ἡ ἐμφάνισις τῆς ἐν Νέα Ὑόρκη Ἑλληνο-Ἀμερικανικῆς Ἐταιρίας πρὸς προαγωγὴν τῶν Βυζαντινῶν καὶ Νεοελληνικῶν Σπουδῶν καὶ τοῦ περιοδικοῦ αὐτῆς δημοσιεύματος χαιρετίζεται εὐφροσύνως ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν, τὴν ἐκπροσωποῦσαν τὴν πνευματικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἠγεσίαν τῆς μητροπολιτικῆς Ἑλλάδος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΜΕΛΩΝ

ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΑ. — Περὶ τῆς συγγενοῦς ἀχρωματοψίας (Δαλτωνισμοῦ)
παρ' ἡμῖν, ὑπὸ Γεωργίου Φ. Κοσμετάτου.

Συγγενὴς ἀχρωματοψία καλεῖται ἡ διαταραχὴ τῆς ἀντιλήψεως τῶν χρωμάτων, διακρίνομεν δὲ τὴν *ὀλικὴν ἀχρωματοψίαν*, καθ' ἣν ὁ πάσχων οὐδὲν τῶν χρωμάτων τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος ἀναγνωρίζει, καὶ τὴν μερικὴν *ἀχρωματοψίαν*, καθ' ἣν δὲν εἶναι ὄρατὰ ὅλα τὰ χρώματα, ἀλλὰ ὠρισμένα μόνον τούτων, ἐνῶ δι' ἕτερα τὸ ἄτομον εἶναι τυφλόν. Ἡ μερικὴ ἀχρωματοψία διακρίνεται εἰς τὴν *πρωτανοσίαν*, ἥτοι τὴν τύφλωσιν διὰ τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα, εἰς τὴν *δευτεροανοσίαν* ἥτοι τὴν τύφλωσιν διὰ τὸ πράσινον χρῶμα καὶ τὴν *τριτανοσίαν*, ἥτοι τύφλωσιν διὰ τὸ κυανοῦν χρῶμα. Ὡς τρίτην διαταραχὴν τῆς ἀντιλήψεως τῶν χρωμάτων ἔχομεν τὴν *δυσχρωματοψίαν* ἢ *ἀνώμαλον τριχρωματοψίαν*, καθ' ἣν τὸ ἄτομον ἀναγνωρίζει μὲν τὰ τρία θεμέλια χρώματα (ἐρυθρὸν, πράσινον καὶ κυανοῦν), ἀλλὰ ἔχει ἠλαττωμένην τὴν αἰσθητικότητά διὰ ταῦτα· διακρίνεται δ' αὕτη ὡς *πρωτανωμαλία*, *δευτερονωμαλία* καὶ *τριτανωμαλία*.

Ἡ ἀχρωματοψία καλεῖται καὶ *Δαλτωνισμός*¹, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ διασημοῦ Ἀγγλοῦ φυσικοῦ *Dalton*, ὅστις ἔπασχεν ὁ ἴδιος ἐκ τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, ἣν καὶ περιέγραψε κατὰ τὸ ἔτος 1794. Ἀλλὰ πρὸ τοῦ *Dalton*, οἱ φυσικοὶ *Pristley Smith* καθὼς καὶ ὁ *Scott* περιέγραψαν περιπτώσεις διαταραχῆς περὶ τὴν ἀντίληψιν τῶν χρωμάτων Ὁ *Goethe* ἐν τῷ βιβλίῳ του περὶ χρωμάτων (1792-1810)

¹) Τὴν παλαιότεραν ἐποχὴν διὰ τοῦ ὄρου τούτου καθώριζον ἐν Γαλλίᾳ ὅλας τὰς ποικιλίας τῆς ἀχρωματοψίας. Κατὰ τοὺς τελευταίους ὅμως χρόνους περιορίζουσι τοῦτον μόνον διὰ τὴν τυφλότητα τοῦ ἐρυθροῦ - πρασίνου χρώματος.